

Overweging. Marijke en Alfred

Emmaus is een dorp ongeveer 11 kilometer van Jeruzalem. Een stevige wandeling dus. De twee leerlingen ontvluchten door alle commotie in Jeruzalem. Jezus is dood en de situatie in de stad is gespannen. Wat te doen? Zij zijn lange tijd met Jezus opgetrokken, waren hoopvol, vertrouwend, volgend. Moesten ze nog wel uitkomen, dat ze bij hem hoorden, of konden ze beter hun eigen hachje veilig stellen. Hun droom is uiteengespat. Schaamte verdriet, boosheid. Waarschijnlijk ging van alles door hen heen en konden ze niet meer zien of horen wat het verhaal van de koning van de liefde is. Dat was immers ten einde

Met een bedrukt hart gaan ze op weg. Alles waar ze zo in geloofden, is er niet meer. Hun droom waar ze naar op zoek waren bestaat niet meer. Ze zijn op weg naar Emmaus, een buitenplaats een garnizoensstadje van de Romeinen. De weg naar Emmaus is een weg naar de vijand, de overheerser. Ze kunnen zich niet voorstellen dat men niet weet wat er met Jezus is gebeurd.

En dan is daar opeens een vreemdeling die met hen oploopt, en hen vertelt over de Schrift. Hij opent hun ogen en hun hart voor een andere lezing van het hele verhaal van hun ervaringen, die ze bewaart hadden in hun hart. En in de twee wordt iets wakker geschud. Ze her-inneren stukje bij beetje weer iets van die droom.

Dat iets of iemand je wakker schudt en je opnieuw gaat zien, dat je opnieuw wordt geboren. Je opnieuw in beweging zet. Een beetje zoals het zwarte doosje van de mier. Waarin herinneringen en bijzondere momenten worden bewaard om ze af en toe opnieuw te beleven

Het is avond en de man wil verder lopen, maar de twee nodigen de vreemdeling uit om te blijven. En dan gaan ze aan tafel om te eten het brood te delen en de beker te drinken.

En in het breken van het brood herkennen ze hem. Dat Jezus na deze herkenning onmiddellijk verdwenen is benadrukt dat het nu aan hen is om het verhaal verder te

vertellen. Dat ze op reis moeten naar hun broers en zussen om het nieuwe inzicht te delen, naar Jeruzalem, de stad van vrede.

Het verhaal van de Emmaüsgangers is ook een reisverhaal Een verhaal over hoe dat kan gaan in een mensenleven. Mooie dingen maken we mee op de reis door het leven, maar ook verdrietige dingen, zoals ziekte van je partner, zorgen om hoe nu verder, soms twijfel, en teleurstelling. En dan is daar toch vaak iemand, een vriend of vriendin, of mensen uit deze gemeenschap, mensen uit het koor, die naar je luisteren, die er voor je zijn. Waardoor het leven weer de moeite waard is, waardoor je je gedragen voelt. waardoor je weer verder kan

Als dit mag gebeuren in je leven, tochtgenoten die met je mee lopen. Die er voor je zijn. Die droom wens je toch een ieder toe. Die momenten wil je toch bewaren?

Zo moge het zijn.

Overweging 2 Alfred

Er zijn dromen die je niet wakker houden, maar overeind. Ze spreken niet luid. Ze dringen zich niet op. Maar ze blijven, ook wanneer alles in jou zegt dat het verstandiger is om ze te laten gaan. Want het leven leert ons snel hoe we ons moeten schikken. Hoe we rond worden waar scherpte pijn doet. Hoe we zwijgen waar spreken risico is. Hoe we onze idealen inruilen voor wat haalbaar heet. Zo worden dromen kleiner. Niet in één keer, maar beetje bij beetje. Tot ze nauwelijks nog storen. Tot ze passen. Maar een droom die netjes past heeft zijn kracht verloren. Laat je droom niet los. Niet omdat hij je succes belooft, maar omdat hij je wakker houdt. Omdat hij weigert te geloven dat dit alles is.

Een droom is niet iets wat je bezit. Het is iets wat je draagt. En soms is het zwaar. Dan snijdt hij langs je geweten. Dan vraagt hij meer dan je denkt te kunnen geven. Een droom maakt onrustig, omdat hij je niet laat wennen aan wat eigenlijk niet klopt. Aan kilte. Aan onverschilligheid. Aan het gemak waarmee mensen elkaar voorbij leven. Zonder droom wordt alles functioneel. Efficiënt. Begrijpelijk. Maar leeg.

Laat je droom niet los wanneer hij botst met wat normaal is. Juist dan niet. Want waar dromen verdwijnen, wordt cynisme wijs genoemd en voorzichtigheid volwassenheid. Een droom vraagt niet dat je alles verandert. Maar dat je ergens trouw blijft. Dat je niet ophoudt te kiezen voor menselijkheid boven gemak. Misschien is jouw droom niet groots. Misschien

is hij stil. Een verlangen naar oprechtheid. Naar recht doen. Naar nabijheid in een wereld die afstand bewaart. Maar vergis je niet: dit soort dromen houdt de wereld open.

Laat je droom niet los, ook niet wanneer hij je alleen maakt. Ook niet wanneer hij je dwingt om nee te zeggen waar ja verwacht wordt. Want dromen zijn geen vlucht. Ze zijn verzet. Tegen de gedachte dat we ons moeten neerleggen bij hoe het nu eenmaal gaat.

Houd vast. Niet krampachtig. Maar trouw. En als je moe wordt, leg je droom dan niet weg, maar deel hem. In woorden. In stilte. In aanwezigheid. Want een droom die wordt gedeeld, blijft leven.

Laat je droom niet los. Niet omdat hij makkelijk is, maar omdat hij nodig is. Voor wie jij bent. En voor een wereld die langzaam vergeet dat zij anders kan.